

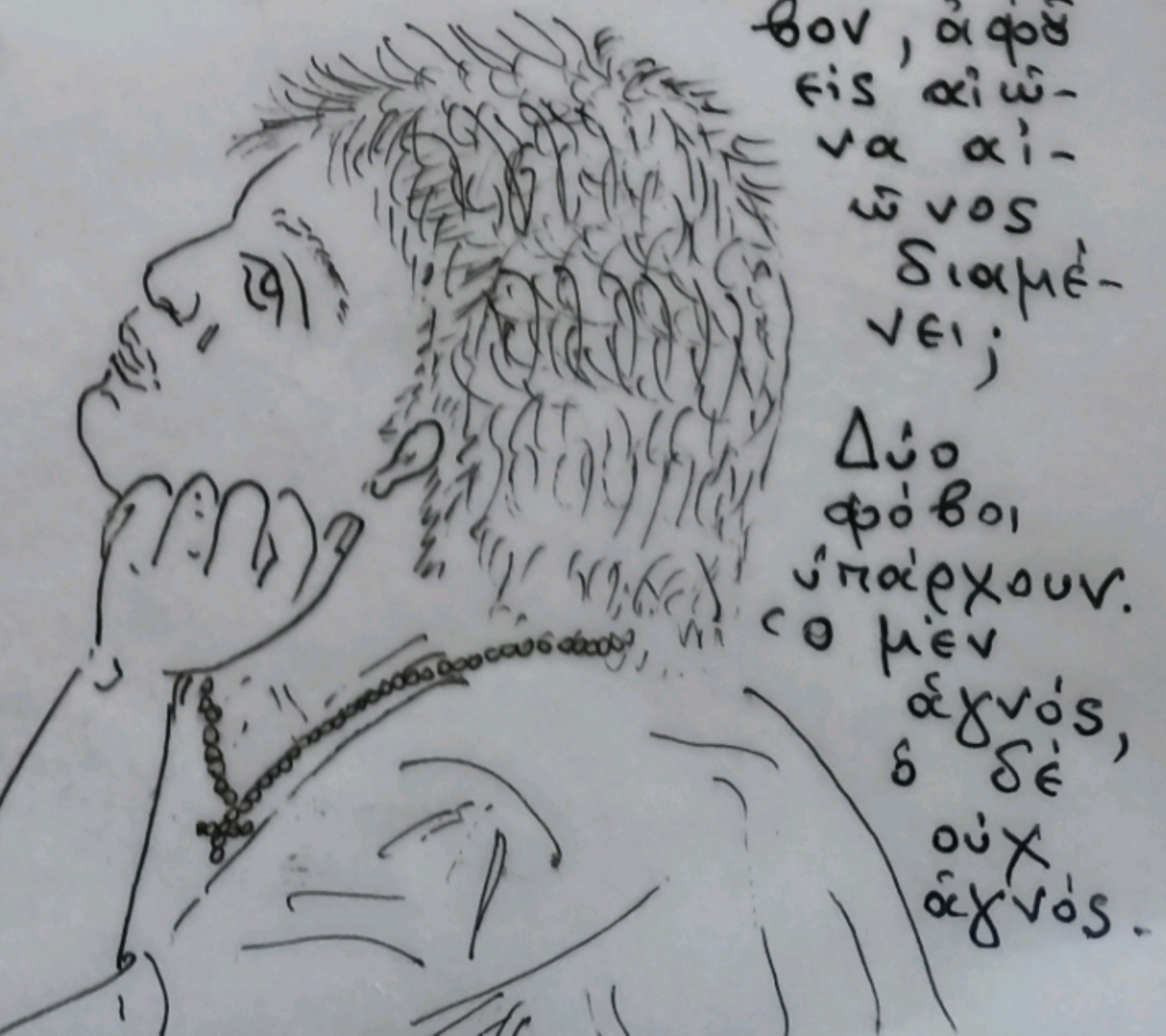
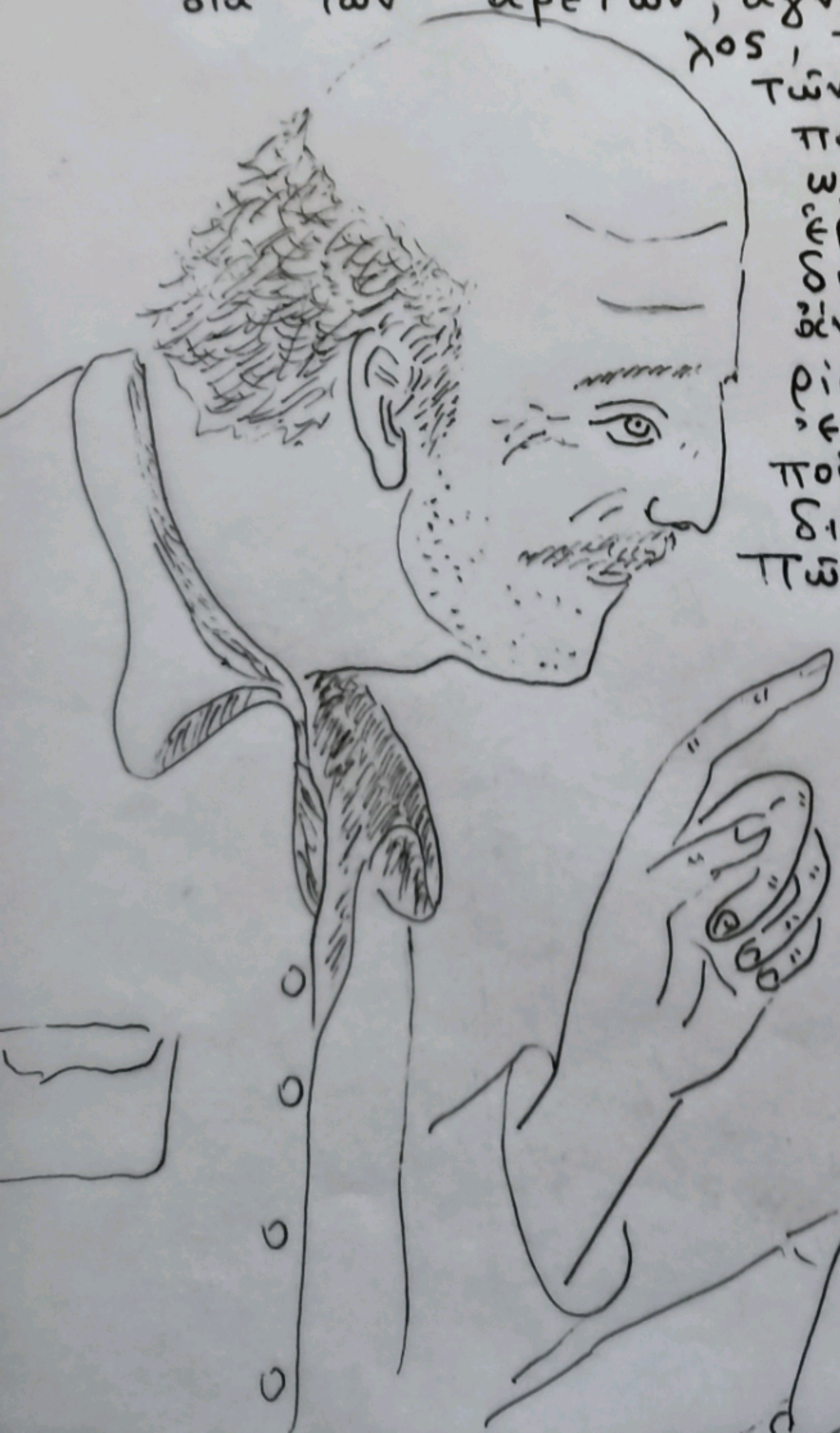
Σταχυολόγημα ἀπ' τὰ βυχγράμματα τοῦ οἰχ. Μα-
ζίου τοῦ ὁμολογητοῦ. (1)

Τὸ κακὸν ^{εἶναι} παράλογος κίνησις - κατ' ἐβφαχμένην κρίβιν-
τῶν φυβικῶν δυνάμεων. Πολυβτένακτος ἔχινε ἡ ζωὴ
ἡμῶν. Ἡ μία φύβις εἰς ἀπείρα ἐμερίβθη, οἱ ἄνθρω-
ποι ὡς θυρία ἀλληλομάχουται. Διὰ τὴν φιλαυ-
τίαν ἡδονὰς ἐπιζητοῦν, τὴν ὀδύνην διὰ τὴν αὐτὴν
αἰτίαν ἀποφεύχουν. Ὅταν τῆς φιλαυτίας φρον-
τίζομεν, γεννώμεν χαβτριμαρχίαν, κενοδοξίαν, ἀβωτεί-
αν, αἰσχρολογίαν κ.λ.π. Ὀδύνην φεύχοντες γεν-
νώμεν θυμόν, ἔχθραν, λύπην, ἀδικίαν κ.λ.π.
Κακὸν ἔστιν, ἡ ἀγνοία τῆς ἀγαθῆς αἰτίας
τῶν ὄντων. Λατρεύω τὴν κτίβιν ὅταν ὑπερφροντί-
ζω τὸ βῶμα μὲν. Κακία ψυχῆς ἔστιν ἡ ληβμοβύνη
τῶν κατὰ φύβιν καλῶν.

Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγει: « Τέκνα θεῶ
ἐβμεν κ' οὕτω ἐφανερώβη τί ἐδόβμεθα », ὁ ἀπόβτ.
Παῦλος γράβει: « ... ἀπεκάλυβεν ὁ θεὸς διὰ τοῦ
πνεύματος » (Α' Κορινθ. 2,10). Ὁ μὲν Ἰωάννης τὸν
τρόπον τῆς μελλούβης θεώβews τῶν τέκνων τῷ θεῷ,
διὰ τῶν ἀρετῶν, ἀγνοῶν λέβει ταῦτα. Ὁ δὲ Παῦ-
λος, τὸν θεῖον βκοπὸν λέβει ἐπὶ
τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, τὸν δ-
ποῖον ἔλαβει δι' ἀποκαλύβews.
Διὰ τοῦτο λέβει ἑαυτὸν
ἐρμηνεύων: « κατὰ βκοπὸν
διώκω, πρὸς τὸ βραβεῖον τῆς
ζένω κλήβews, δηλ. θέλω νά γνω-
ρίβω ὑποφέρων, τὸν τρόπον τῆς
ἐκπληρώβews τοῦ θεῖου βκο-
ποῦ. Ὁ φόβος κυρίου ἀγνός,
διαμένων εἰς αἰῶνα αἰῶνος.
Πῶς ἡ Ἀχάπη ἐκδιώκει τὸν φό-

βον, ἀφ' οὗ
εἰς αἰῶ-
να αἰ-
ῶνος
διαμέ-
νει;

Δύο
φόβοι
ὑπάρχουν.
Ὁ μὲν
ἀγνός,
ὁ δὲ
οὐχ
ἀγνός.

Ὁ οὐχ ἄχνος (= ὁ φόβος διὰ τὴν αἰώνιον κόλασιν λόγῳ ἁμαρτιῶν), διὰ τῆς μετανοίας ἐξαφανίζεται.

Ὁ ἄχνος φόβος, οὐ φοβεῖται τὸν θεόν ὡς κριτὴν, ἀλλ' εὐλαβεῖται αὐτὸν διὰ τὴν ὑπερβάλλοντα ὑπεροχὴν.

Ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς, χιτῶνα ἔχει καθαρὸν, τὸν ἐνάρετον βίον, ὁ ἄπιστος βίον ἔχει κακίας κ' ἁμαρτιῶν δηλ. χιτῶνα ἀκάθαρτον, ρυπωμένον.

Οἱ λόγοι τῶν ὄντων (ἢ ἀγαθὰ θελήματα), φανερῶνουν εἰς ἡμᾶς, τὸν σκοπὸν τῶν κτισμάτων. Ταῖς δημιουργήματα τοῦ θεοῦ ἀναγγέλλουν λόγους κρυφίως διὰ τὰς ὁποῖους ἔχουν δημιουργηθεῖ. « Ἡ αἰδὶς δύναμις κ' θειότης » (Ρωμαίους 1, 20) εἶναι ἡ πρόνοια τοῦ θεοῦ. Ἐκ τῆς δημιουργίας, πιστεύομεν εἰς τὸν θεόν. Αἰδὶς δύναμις θεοῦ, εἶναι ὁ ὁμοούσιος λόγος κ' γιὸς τοῦ πατρὸς. Θειότης αἰδὶς εἶναι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἀναγγέλλει ἡ κτίσις (εἰς τοὺς δυναμένους νοερῶς ἀκούειν) τὴν τριαδικὴν αἰτίαν, τὸν πατέρα κ' τὸν γιόν κ' τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ἔκ τῶν ὄντων γνωρίζομεν τὸν αἰτίον (= πατέρα).

Ἐκ τῆς διαφορᾶς αὐτῶν, τὴν ἐνυπόστατον σοφίαν (= λόγον πατρός) διδασκόμεθα.

Ἐκ τῆς φυσικῆς κινήσεως τῶν ὄντων,

τὴν ζωοποιὸν δύναμιν

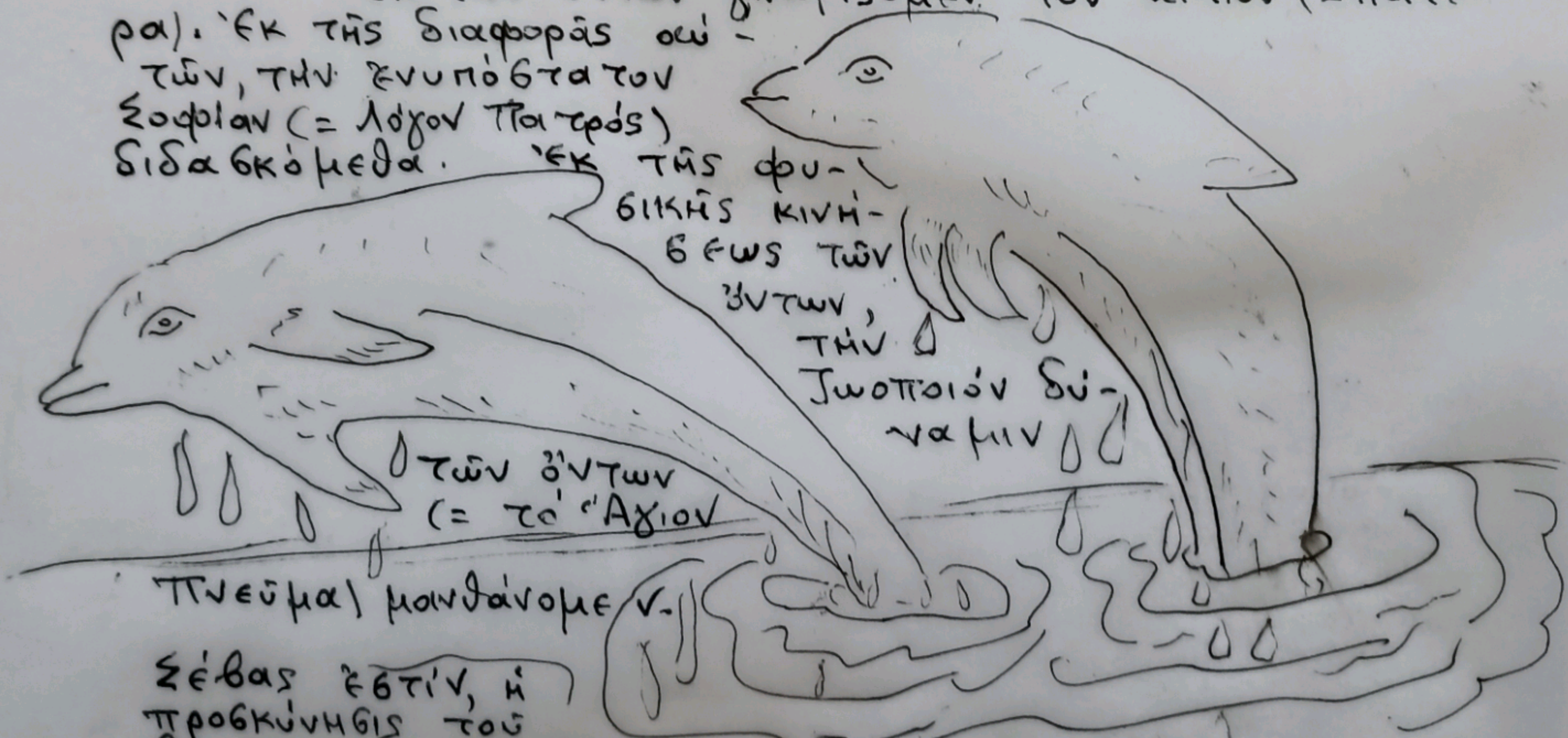
τῶν ὄντων (= τὸ Ἅγιον

Πνεῦμα) μαρτυρούμεν.

Σέβας ἐστίν, ἡ προκύνησις τοῦ θεοῦ μετὰ πίστεως ὁρθοδόξου. Λατρεία εἶναι, ἡ διὰ τῶν ἔργων ἀρετῆς διακονία δηλ. τηροῦντες τοὺς ἐντολὰς τῆς εὐαγγελίας. Ὁ μὴ ποιῶν ταῦτα, καὶν πικρὸς ἐστίν, ἔχει τὴν ψυχὴν του, ὡς ἐργαστήριον πονηρῶν λογισμῶν κ' τὸ βῶμα μοχλευμένον ἐκ τῶν παθῶν.

Καθε πάθος γίνεται κατὰ βυρπλοκὴν αἰσθητοῦ κ' αἰσθησεως κ' φυσικῆς δυνάμεως θυμοῦ ἢ ἐπιθυμίας ἢ λόγου, ἐκτραπέντος τοῦ κατὰ φύσιν.

Στάσις ἀρετῆς, εἶναι ἀρχὴ κακίας.

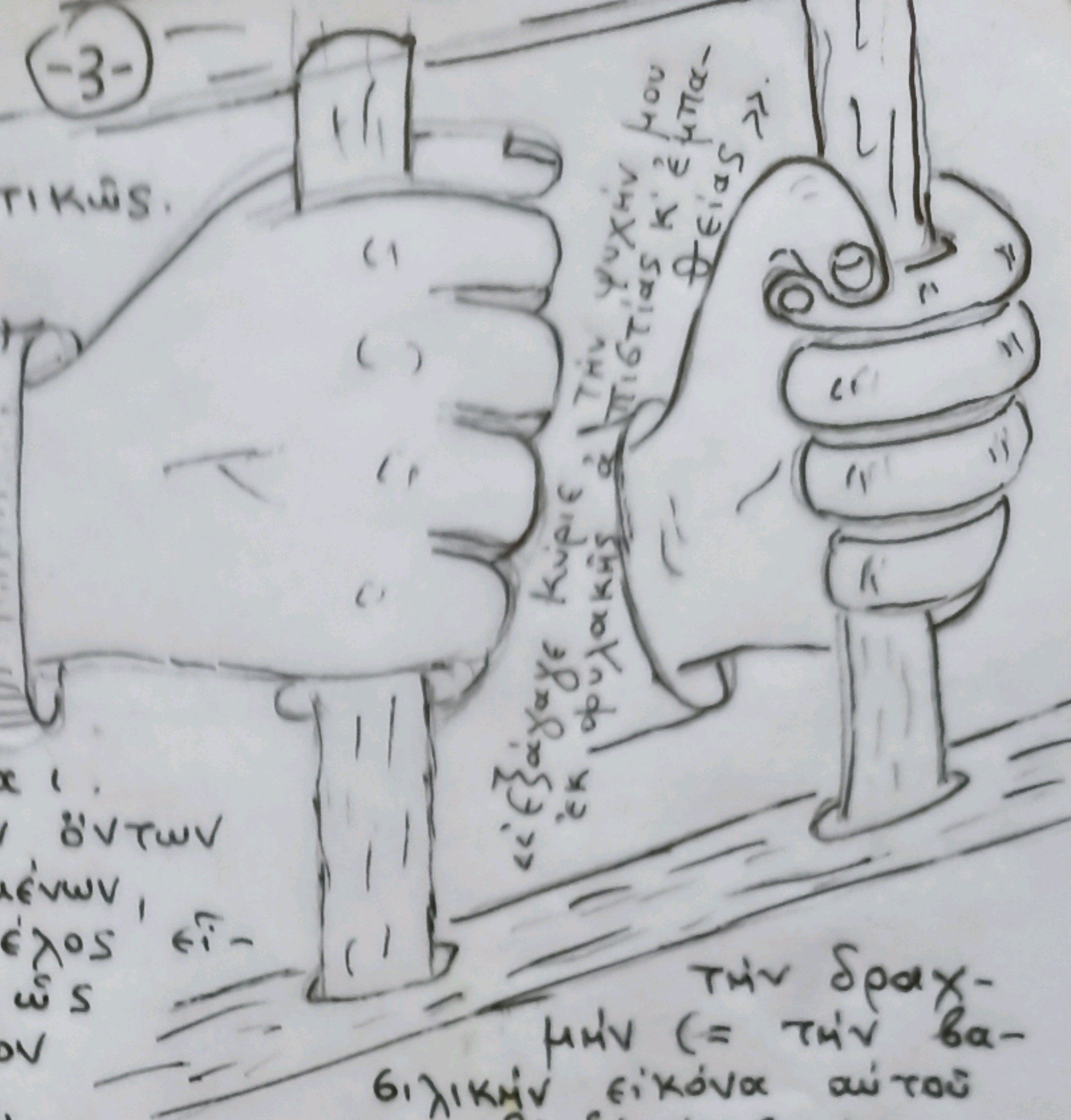
Τέλος γραπτῶς Νόμου
(= Μωσαϊκοῦ) ὁ Χρι-
στὸς, νοούμενος πνευματικῶς.

Εἰς Χριστὸν (ὡς
δημιουργόν, προνοητὴν,
νομοθέτην κ' ἰλα-
σμοῦν) ὁ κατὰ φύ-
σιν κ' γραπτὸς καὶ
ὁ νόμος τῆς χαρί-
τος συνάχεται.
Εἴτε ἐν νόμῳ τις
κρίνεται ἢ χωρὶς
νόμου, ἐν Χρι-
στῷ κριθῆναι εἶται.

Πάντων τῶν ὄντων
κ' νοουμένων κ' λεγομένων,
ἀρχὴ, μετόχης κ' τέλος εἶ-
ναι ὁ Θεὸς Λόγος ὡς
δημιουργός. Ὡς πόνον
δουλείας, ἀδελφοί μου,
ἢ ΜΕΤΑΝΟΙΑ !!
φαρμακὸν Ἰωῆς αὕτη!

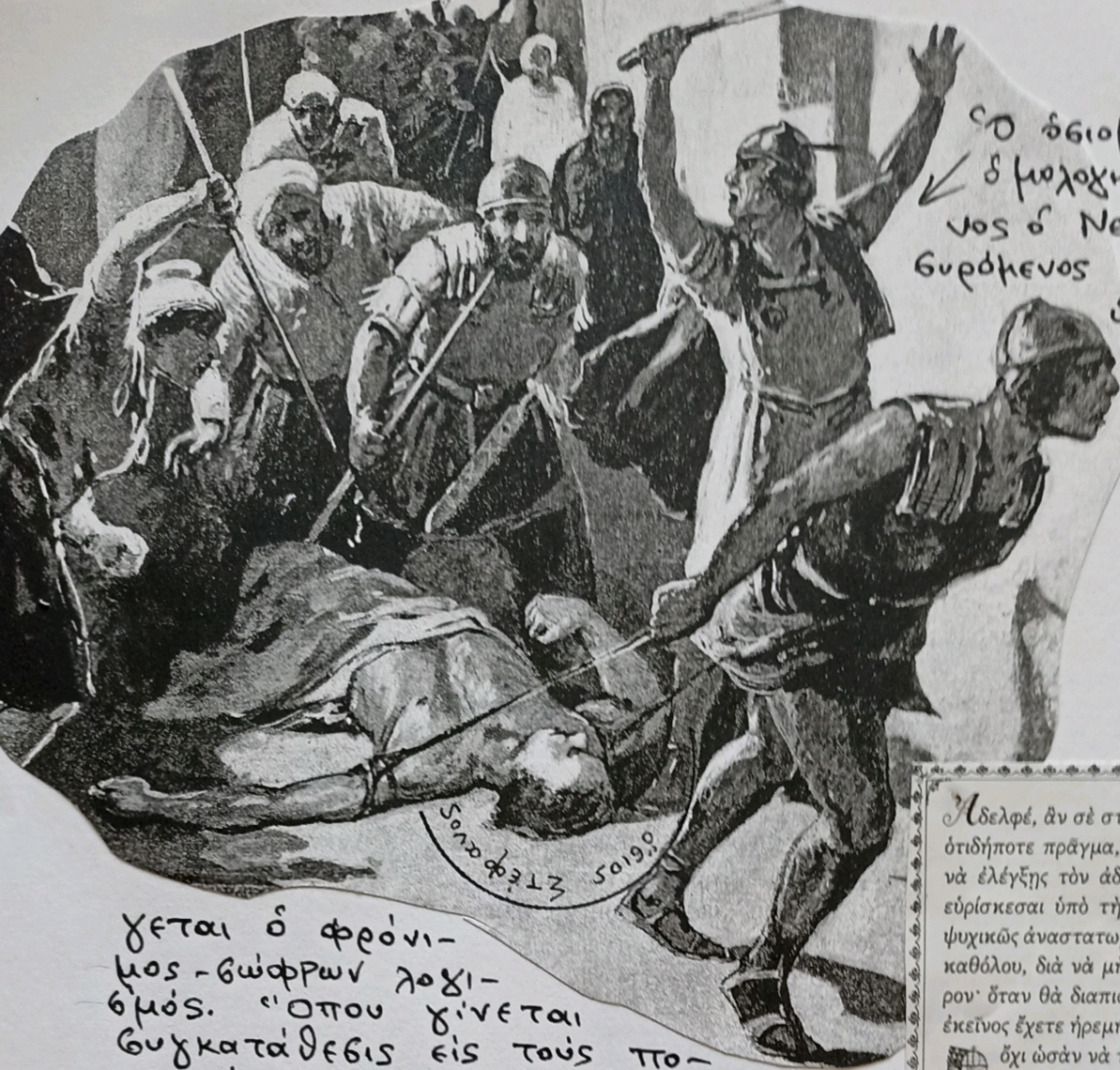
Ὁ φιγανθρωπος Χρι-
στὸς, ὁ κινδυνὸν τῆς βω-
τηρίας ἡμῶν, αἰεὶ διψῇ
τὴν μετάνοιαν ἡμῶν. Εὐφραί-
νεται μέγα τὰ δάκρυα
τῶν μετανοούντων, ἀλλάλ-
λειται μέγα τὴν ἐξομολόγησιν,
χαίρει μέγα τὴν τοιπεινὴν
καρδίαν. Μετὰ μακρο-
θυμίας ἀναμένει τὴν ἐ-
πιδροφὴν ἡμῶν, ὡς
τοῦ ἀδωτοῦ τῆς παρα-
βολῆς. Ἀρραβῶνα τῆς

Ἰωῆς δίδει, τὴν
χαρὶν τοῦ Ἁγίου
πνεύματος κ'
τὴν πρώτην
βτοχὴν τῆς
ἀθανασίας
κ' ἀφθαρ-
σίας...
βυκαλεῖ
τὰς ἀ-
σθενείας
τὰς
δεικνύων

τὴν δραχ-
μὴν (= τὴν βα-
βυλικὴν εἰκόνα αὐτοῦ
κ' καθ' ὁμοίωσιν).
Μὴ νικῶμεθα ἀπ' τὴν
ράθυμίαν κ' ἀπόγνω-
σιν διὰ τὰς ἁμαρ-
τίας, αὕτη ἐστὶν ἡ
τελεία χαρὰ τοῦ σω-
τῆρος, αὕτη ἐστὶν ἡ πρὸς
θανάτον ἁμαρτία, ὅπως
λέγει ἡ Ἁγία Γραφή.
Ὁ δὲ ὁδὸς τῆς
Ἰωῆς μου, ὁ Χριστὸς μὲ!
... ἔβτω τὰ δάκρυά μου
εἰς ἑμὸν πόμα κ' ἡ προ-
βουλή μου ἀντὶ βρωβέ-
ως. Δός μοι, Κύριε, και-
ρὸν ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ.
Χωρὶς ὑπομονῆς, οὐ καρπο-
φορεῖ... Τὸ κεφάλαιον
τῶν ἀρετῶν, εἶναι ἡ ὑπομο-
νὴ !! Ὁ πνευματικὸς ἀγὼν,
βυδρατιότης ἐστὶν κ' συμ-
μέτοχος τῆς ὑπομονῆς, μάλ-
λον ἀρχὴ κ' τέλος.
Δὲν εἶναι δωατὴ ἡ ἀ-
ποκτήσις ἀρετῆς, εἰν' ἕως
αἵματος πρότερον δὲν ἔχη
σπέρ αὐτῆς τὸν ἀγῶνα.
Δεδομένη τῶν παθῶν λέ-

ὁ ὁμομαίρτυς
 ὁ μολοχὴ τῆς Στέφα-
 νος ὁ Νέος (+28 Νοε.),
 θυρῶμενος κατὰ χῆς
 ὑπὸ τῶν εἰ-
 κονομά-
 χων !...

Ἀδελφέ, ἂν σὲ στενοχωρήσῃ κάποιος δι'
 ὁτιδήποτε πρᾶγμα, καὶ παραστῇ ἀνάγκη
 νὰ ἐλέγξης τὸν ἀδελφὸν καὶ βλέπῃς ὅτι
 εὐρίσκεσαι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ὀργῆς καὶ
 ψυχικῶς ἀναστατωμένος, μὴ τοῦ ὁμιλήσης
 καθόλου, διὰ νὰ μὴ ταραχθῇ περισσότε-
 ρον· ὅταν θὰ διαπιστώσῃς ὅτι καὶ σὺ καὶ
 ἐκεῖνος ἔχετε ἡρεμήσει, τότε νὰ ὁμιλήσης,
 ὅχι ὥσάν νὰ τὸν ἐλέγξης ἀλλ' ὥσάν
 νὰ τοῦ ὑπενθυμίξης τὸ σφάλμα τοῦ
 μέ ὅλην τὴν ταπεινοφροσύνην.

Ἀββᾶ Ἡσαΐου

γέται ὁ φρόνι-
 μος-βιώφρων λογι-
 σμός. "Ὅπου γίνετα
 θυγκατάθεβις εἰς τοὺς πο-
 νηροὺς λογισμοὺς, ἔκετ βκό τωβις
 ψυχῆς. "Ὅπου γὰρ εἰκόνες λο-
 γισμῶν, ἔκετ γίνετα θυγκατάθεβις.

"Ὅκ ἀροτριάβης (δηλ. οὐ
 ποιήβεις ὄρχωμα χῆς) ἐν μόβχῃ
 κ' ὄνῃ >> (Δευτερον. 23,19). Δη-
 λαδὴ, ἐν καθαρῷ κ' ἀκαθάρτῃ
 λογισμῷ, οὐ προβφέρῃς προβευ-
 χάς. Οἱ πονηροὶ-ἀκαθάρτοι
 λογισμοὶ χωρίζουν ἡμᾶς ἀπὸ
 τὸν Θεόν. Ὁ μὲ ἀχα-
 πῶν πόνους-κόπῃς ὑπὲρ ἁμ-
 θείας ἐκουδίως, ἀπὸ ἀκουδίως
 πειραισμοὺς-θλίψεις, χαλεπτω-
 τέρως παιδεύετα.

ἈΧΝΟΤΗΣ

ΤΑΠΕΪΝΩΒΙΣ

ὁμολογία ὁρ-
 δοδόξῃς πίβτῃς
 (ἀποτειχίδις ἐς
 αἰρετικῶν)